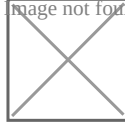

Η αγάπη και οι αγωνίες του Γέρ. Γεωργίου Γρηγοριάτη

/ Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες / Γέρ. Γεώργιος Γρηγοριάτης / Συναξαριακές Μορφές

image not found or type unknown

[Προηγούμενη δημοσίευση: <http://bitly.com/1HSmNB8>]

Αλλά και οι μεγάλοι αγώνες του Γέροντος για τα θέματα της πίστεως εγίνοντο πάντοτε από αγάπη προς τον Θεό και τους εν Χριστώ αδελφούς του, των οποίων η σωτηρία ήταν το κινδυνευόμενον. Δεν πρόβαλλε τον εαυτό του, ούτε έγραφε για να νοσή. Ζητούσε επίμονα τον θείο φωτισμό και προέμενε ταπεινά να μιλήσουν οι εξ υπακοής. Ο

Ο Θεός τον

ανέβασε στο ύψος της ηγουμενείας της Ι. Μονής του Οσ. Γρηγορίου, απ' όπου ως λύχνος που «φαίνει πασι τοις εν τη οικία» έδειξε με το παράδειγμά του και τις διδαχές του τον ίδιο δρόμο, της αληθινής και ανιδιοτελούς αγάπης προς τον Θεό και τους ανθρώπους.

Είναι αξιοσημείωτο ένα γεγονός που συνέβη τις πρώτες ημέρες της εν Άθω

διαμονής του. Συζητούσε με τον Κωστή Μοσκόφ, που είχε κάνει κάποια στροφή προς την Εκκλησία. Αυτός του έλεγε: «Γέροντα, τώρα που ήλθατε στο Άγιον Όρος εσείς, ως νέοι άνθρωποι, καιρός να φέρετε ένα νέο πνεύμα στο Όρος. Να επιδοθητε σε κοινωνικούς αγώνες». Ο Γέροντας τότε του απάντησε: «Κωστή, ξέρεις που έγκειται η διαφορά μας; Εσείς αγωνίζεσθε κατά του εγωισμού των άλλων, ενώ εμείς αγωνιζόμαστε κατά του δικού μας εγωισμού».

Γνώριζε ότι δεν μπορεί να φθάση κάποιος στην αληθινή αγάπη, αν δεν αποβάλει τον εγωισμό του και τα πάθη του. Γι' αυτό και συχνά έλεγε, ότι δεν είναι χωρίς σημασία το γεγονός, ότι ο άγιος Μάξιμος ο Ομολογητής αφιερώνει το μεγαλύτερο μέρος των «Εκατοντάδων» του «περί αγάπης» στην περιγραφή του αγώνος κατά των παθών. Την κάθαρσι, κατά τους αγίους Πατέρας, ακολουθεί η έλλαμψις και η θέωσις. Αυτόν τον δρόμο ποθούσε και αυτόν βάδισε ο Γέροντας. Γι' αυτό και άφησε τα ακαδημαϊκά έδρανα και ακολούθησε την εν Αγίω Όρει ασκητική ζωή. Και, όπως ελέχθη προσφυώς γι' αυτόν, έγινε «μέγας στα χαρίσματα», επειδή έγινε «μέγας στην ταπείνωσι». Και ότι «συνεδύαζε την ησυχαστική ζωή με την ιεραποστολή», δηλ. τον εσωτερικό πνευματικό αγώνα με την προς τον πλησίον αγάπη.

Αυτό το πνεύμα φανέρωσε και στον ενθρονιστήριο λόγο του. Ανέφερε μεταξύ άλλων και τα εξής: «Τινές θεωρούν ίσως τας Αγιορειτικές Μονάς ως περιφανή μουσεία και λείψανα του Ορθοδόξου Βυζαντινού Πολιτισμού. Δι' ημάς όμως, οίτινες περιπατούμεν «εν πίστει», αι Αγιορειτικάί Μοναί είναι πρωτίστως χώροι μετανοίας, προσευχής, ασκήσεως, καθάρσεως, ελλάμψεως και θεώσεως. Μοναδική αποστολή των Αγιορειτικών Μονών είναι να διατηρήσουν ανόθευτον και αδιάκοπον την Μοναχικην Παράδοσιν του νηπτικού και θεωρητικού βίου, να μαρτυρούν συνεχώς εις τον κόσμον διά την πραγματικότητα της τελείας Χριστιανικής ζωής, να αποτελούν την γρηγορούσαν συνείδησιν της Ορθοδοξίας, την αφυπνίζουσαν κλήρον και λαόν εκ του ύπνου και της νάρκης της εκκοσμικεύσεως, να υπενθυμίζουν συνεχώς την κλήσιν του ανθρώπου διά τον ουρανόν ως «Θεού κεκελευσμένου», να δίδουν το μέτρον της εν τη Εκκλησία θεανθρωπίνης κοινωνίας- κοινοβιακής ζωής, της βιούσης την αγάπην εν τη ελευθερία της υπακοής ως εβίωσαν αυτήν ο Κύριος μετά των δώδεκα και οι εν ακτημοσύνη και αγία φιλαδελφία ζώντες Χριστιανοί των Ιεροσολύμων».

Δυστυχώς η έννοια της αγάπης έχει παρεξηγηθή απο τον σύγχρονο Οικουμενισμό, στον οποίο κυριαρχεί το σύνθημα: «Ας αγαπηθούμε και ας αφήσουμε κατά μέρος τις δογματικές διαφορές μας». Ο Γέροντας πολλές φορές έδειξε ότι η αγάπη αυτή, που παραθεωρεί την αλήθεια του ευαγγελικού κηρύγματος, είναι ψευδής και επίπλαστη, και αντί να ενώνη τους ανθρώπους, τους διαιρεί και τους διχάζει έτι περισσότερο. Σε σχετικό κείμενό του το 1968 με τίτλο «Αγάπη ή Θεολογία;»

έγραφε: «Η θεολογία δεν εκφράζει δι' ημάς προσωπικές απόψεις και ιδέας ανεξαρτήτως της πίστεως της Εκκλησίας, αλλά την πίστιν και αυτοσυνειδησίαν της Εκκλησίας, την αληθή διδασκαλίαν της αποστολικής Παραδόσεως, την ορθόδοξον ερμηνείαν του Ευαγγελίου του Ιησού Χριστού, και ως τοιαύτη είναι η ζωή και η αναπνοή της Εκκλησίας... Ας μη απατώμεθα. Δεν διαιρεί η αληθής Θεολογία. Διαιρεί η αμαρτία, η οποία υπό την μορφήν της αιρέσεως και του σχίσματος αντιτίθεται εις το άγιον θέλημα του Θεού, το κηρυσσόμενον υπό της ορθοδόξου Θεολογίας».

Η αγάπη του Γέροντα ήταν πολλή έκδηλη στις περιπτώσεις που οι αδελφοί περνούσαν πειρασμό. Όπως ο άγιος απόστολος Παύλος, έτσι και ο Γέροντας συμμετείχε όλος στον πόνο των αδελφών: «τις ασθενεί και ουκ ασθενώ; τις σκανδαλίζεται και ουκ εγώ πυρούμαι;».

[Συνεχίζεται]